

тикъ, род. 24 февр. 1824 въ Берлинъ, умр. 9 окт. 1881 с. т., ученикъ на Рисъ и Ферд. Давидъ по цигулка, и на Менделсонъ по композиция, учителъ по теория въ „Новата музикална академия“ въ Берлинъ, после кралски музикдиректоръ, професоръ и членъ на Академията на изкуствата, преподавателъ по композиция въ Кулаковата консерватория, и диригентъ на Симфоническитъ концерти. Композициитъ му: симфонии и увертюри, пѣсни, камерна музика и нѣколко опери, сж въ строгъ класически стилъ, а критическитъ му статии сж помѣстени въ специалнитъ списания и вестникитъ, главно въ редактирания отъ него „Новъ берлински музикаленъ вестникъ“ и въ „Berliner Fremdenblatt“.

**Вюлнеръ, Францъ** — Wüllner, Franz — композистъ, музик. педагогъ и диригентъ, род. 28 януар. 1832 въ Мюнстеръ, умр. 7 септ. 1902 въ Браунфелсъ, ученикъ на Шиндлеръ и Кеслеръ въ Франкфуртъ, после на Денъ въ Берлинъ, преподава-

тель въ Мюнхенското муз. училище по пиано, сетне музикдиректоръ въ Ахенъ, пакъ въ Мюнхенъ, като диригентъ на дворцовата капела и ржководителъ на хоровитъ класове при академията, а сжщо диригентъ и на Крал. опера. Подире отива въ Дрезденъ, като придворенъ капелмайсторъ и директоръ на консерваторията и, най-последъ — такъвъ на консерваторията въ Коьлнъ. Първокласенъ диригентъ, В. нѣколко пжти е ржководилъ Долнорейнскитъ музикални тържества въ Ахенъ. Неговата хорова школа: „Упражнения за хорътъ на Мюнхенското музикално училище“ сж едно много ценно дѣло, въведено въ много нѣмски, а и чужди музикални училища, консерватории и академии. Композициитъ му се състоятъ отъ меси, мотети, 125-ти псаломъ за хоръ и оркестръ, една „Стабатъ матеръ“, а сжщо пѣсни, клавирна и камерна музика, и голѣмата вокална творба „Heinrich der Finkler“ — за соли, хоръ и оркестръ.

## Г.

**Г.—G.** — седмиятъ тонъ по старото (буквено) наименование (A B C D E F G), петиятъ (солъ) на естествената тонова стълба. Буквата G е била поставяна за опредѣляне на тоновата височина (солъ), и отъ нея, чрезъ постепенни измѣнения, е произлѣзълъ ключа сол — G, който носи и нейното име.

**Га — Ga** — име на тона **фа** въ бобизацията (г. т.).

**Габриели, Андреа** — Gabrieli, Andrea — нареченъ „Канарджио“, знаменитъ композистъ, отличенъ контрапунктистъ и органистъ отъ Венецианската школа, род. въ Венеция 1510, умр. 1586 с. т., ученикъ на основателя на школата — нидерландецътъ Адрианъ Вилартъ, отначало пѣвецъ въ капелата на дожа, после втори и първи органистъ на Дома — наследникъ на Клаудио Мерило. Отъ множеството негови творения: меси, мотети, нѣколко книги 3, 4 и 6-гласни мадригали, органини композиции съ инструменталенъ съпроводъ, особно прочути сж него-

витъ Psalmi poenitentialis и хоровитъ (3-6 гл.) къмъ — Oedipus tyrannus — „Едипъ — тирантъ“.

**Габриели, Джовани** — Gabrieli, Giovanni — племенникъ и ученикъ на горния, сжщо виденъ композистъ, прочутъ учителъ и отличенъ органистъ отъ Венецианската школа, род. 1557 въ Венеция, умр. 12 авг. 1612 с. т., органистъ на Св. Марко, възпиталъ голѣмъ брой видни ученици (Шютцъ, Преториусъ и др.). Голѣмото историческо значение на двамата Габриеловци лежи въ това, че чрезъ своитъ приобретения, като: пренасяне на октавното удвояване отъ органа въ инструменталния и вокаленъ хоръ, — което имъ за резултатъ установяване на принципа за оркестровия съставъ, създаването на сонатата за нѣколко инструмента — тѣ оказватъ мощно влияние върху развитието на музиката презъ втората половина на XVI в. и първата половина на XVII в. Отъ композициитъ на Дж. Г.: мадригали, канциони и сонати за 3 до 32 гласа, особено прочути сж него-